

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. VI. Agnoscit Deum immutabilem & æternum conditorem suum, eumque laudat de infantia & beneficio lactis, motusque infatiles explicat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

CAP. VI.

Agnoscit Deum immutabilem & aeternum conditorem suum, eumque laudat de infantia & beneficio lactis, motusque infantiles explicat.

1. **S**ed tamen sine me loqui apud misericordiam tuam, me terram & cinerem. Sine me tamen loqui, quoniam ecce misericordia tua est: non homo irrisor meus, cui loquor. *a* Et tu fortasse irrides me, sed conversus misereberis mei. Quid enim est, quod volo dicere, Domine Deus meus, nisi quia nescio, unde venerim huc, in istam dicam mortalem vitam, an mortem vitalem, nescio? & susceperunt me consolationes miserationum tuarum, sicut audivi à parentibus carnis meæ, ex qua & in qua formasti me in tempore; non enim ego memini. Exceperunt ergo me consolationes lactis humani. Nec mater mea, vel nutrices meæ, sibi ubera implebant; sed tu Domine mihi dabas per eas alimentum infantia, secundum institutionem tuam, & divitias *b* usq; ad fundum rerum dispositas. Tu etiam mihi dabas nolle amplius, quam dabas, & nutrientibus me, velle mihi dare, quod eis dabas. Dare enim mihi per ordinatum affectum volebant, quo ex te abundabant. *c* Nam bonum erat eis, bonum meum ex eis, quod non ex eis, sed per eas erat. Ex te quippe, bona omnia, Deus, & ex Deo meo, salus mihi universa. Quod animadverti postmodum, clamante te mihi per hæc

A 5

ipsa,

ipsa, quæ tribuis intus & foris. Nam tunc fugere noram, & acquiescere delectationibus, flere autem offensiones carnis meæ, nihil amplius. Post hæc & ridere cœpi, dormiens primo, deinde vigilans. Hoc enim de me mihi indicatum est, & credidi, quoniam sic videmus & alios infantes; nam ista mea non memini.

2. Et ecce paulatim sentiebam, ubi essem, & voluntates meas volebam ostendere eis, per quos implerentur; & non poteram, quia illæ intus erant, foris autem illi, nec ullo suo sensu valebant introire in animam meam. Itaque jactabam membra & voces, signa similia voluntatibus meis, pauca quæ poteram, qualia poteram, non enim erant verisimilia. Et cum mihi non obtemperabatur, vel non intellecto, vel ne obesset, indignabar non subditis majoribus, & liberis non servientibus, & me de illis flendo vindicabam. Tales esse infantes didici, quos discere potui, & me talem fuisse magis mihi ipsi indicaverunt, non scientes, quam scientes nutritores mei. Et ecce, infantia mea olim mortua est, & ego vivo. Tu autem Domine, qui & semper vivis, & nihil moritur in te: quoniam ante primordia seculorum, & ante omne, quod vel ante dici potest, tu es, & Deus es, Dominusque omnium, quæ creasti. Et apud te rerum omnium instabilium stant causæ: & rerum omnium mutabilium immutabiles manent origines: & omnium irrationabilium & temporalium sempiternæ vivunt rationes. Dic mihi supplici tuo Deus, & misericors misero tuo, dic mihi, utrum alicui
jam

jam ætati meæ mortuæ successerit infantia mea, an illa est, quam egi intra viscera matris meæ? Nam & de illa mihi non nihil indicatū est, & prægnantes ipse vidi feminas.

3. Quid etiam, ante hanc dulcedo mea, Deus meus? Fui ne alicubi, aut aliquis? Nam quis mihi dicat ista, non habeo, nec pater nec mater potuerunt, nec aliorum experimentum, nec memoria mea. An irrides me ista quærentem te, qui de hoc, quod novi, laudari te à me jubes, & confiteri me tibi? Confiteor tibi Domine cæli & terræ, laudem dicens tibi de primordiis & infantia mea, quæ non memini, & dedisti ea homini, ex aliis de se conijcere, & auctoritatibus etiam muliercularum, multa de se credere. Eram enim, & vivebam etiam tunc; & signa, quibus sensa mea nota aliis facerem, jam in fine infantia quærebam. Vnde hoc tale animal, nisi abs te Domine? An quisquam se faciendi erit artifex? Aut ulla vena trahitur aliunde, qua esse & vivere currat in nos: præterquam quod tu facis nos Domine, cui esse & vivere, non aliud atque aliud est: quia summe esse, atque summe vivere, idipsum es? Summus enim es, & non mutaris; g neque peragitur in te hodiernus dies, & tamen in te peragitur. quia in te sunt & ista omnia. Non enim haberent vias transeundi, nisi contineres ea. Et quoniam *anni tui non deficient, anni tui hodiernus dies.* Et quam multi jam dies nostri & patrum nostrorum, per hodiernum tuum transierunt; & ex illo acceperunt modos, & utcunque extiterunt: & transibunt adhuc alii, & accipient, & ut-

Psal. 102,
28.

Pfal. 101.
28. cunque existent. Tu autem idem ipse es; & omnia crastina atque ultra, omnia hesterna & retro, hodie facies, hodie fecisti. Quid ad me? Si quis non intelligit, gaudeat & ipse, dicens: Quid est hoc? Gaudeat etiam sic, & amet non inveniendo invenire potius, quam inveniendo non invenire te.

N O T A.

- V. S. D. in
Pfal. 2. a *Et tu fortasse irrides me*) irrisio Dei est vis divinæ sapientiæ, qua Deus nostram vilitatem, vanitatem, ignorantiam cognoscit, & tantæ æstimat, quanti est. Dicitur risus, quia rerum ludicarum & inanium, v. g. pumilionum, felium, murium pugnantium aspectus risum in nobis excitat, & talia sunt omnia humana in oculis divinis.
- b *Vsq̄ue ad fundum rerum*) id est postremam & infimam creaturam, quæ sit veluti fundum universi; in omnibus enim, etiam minimis, sapientiam & divitias potentia suæ magnus Deus ostendit.
- 2 Maccha.
c. 7. 22. c *Nam bonum erat eis bonum meum ex eis &c.*) dum lacte suo filios nutriunt matres, seipsas nimia ejus copia liberant, (*Quod non ex eis, sed per eas erat*) supra quoque dixit, Deum implevisse ubera, quia etsi naturali facultate feminæ lac gignant, id tamen naturaliter, non libere faciunt, nec cognoscunt, quod faciunt. Quo pacto mater Macchabeorum dixit: *Nescio qualiter in utero meo apparuistis, neque enim ego spiritum & animam donavi vobis & vitam, & singulorum membra non ego ipsa compegi, &c.*
- L. 7 de
hist. anim.
cap. 10. d *Dormiens primo, deinde vigilans*) Aristoteles consentit, qui dicit infantes primis 40 diebus majorem partem dormire, neque ridere, neque lacrymari, dum vigilant: quamvis in somno utrumque faciant. Cum vero Sapiens dicit: *primam vocem emisi plorans*, non de lacrymis, sed de vagitu accipiendus est teste Lorino.
- Sap. 8.
vers. 3. e *Apud te rerum omnium instabilium stant causa, &c.*) Rerum mortalium & corruptibilium in se causa est varia, ortus incertus, conditio caduca. In divina

vina vero Sapientia hæc omnia, tanquam in exemplari infallibili, perfecte sunt disposita absque ullo errore: & in divinæ Voluntatis decreto immutabiliter definitum est, quomodo, quando, ubi singula fieri debeant. Quare etsi res corruptibiles in se durare diu non possint, in exemplari tamen & decreto divino immortaliter vivunt, quia Sapientia & voluntas Dei, idem est, quod Deus. Ad hunc fere modum flumen stat immobile in picta imagine, & amicus mortuus vivit in amici memoria.

f. *Aut ulla vena trahitur aliunde*) ut omnia corporis membra venas & sanguinem trahunt à corde, quod esse principium venarum & sanguinis censuit Aristoteles, ita S. D. hac metaphora admonet, in nos omnem essentiam ac vitam derivari à Deo, qui est veluti cor totius universi, omnia creaturis impertiens, nihil ab illis accipiens.

De partib.
animal. 1.
3. c. 4. &
de respi-
ra, c. 8.

g. *Neque peragitur in te hodiernus dies*) Æternus Deus producit tempora, nec vicissitudine temporum mutatur ut homo, qui alius est heri, alius hodie, identidem aliquid amittens, vel acquirens, vel mutans. Est ergo æternitas Dei instar firmissimæ rupis, quæ flumen ingens profundit, nec tamen cum illo labitur, aut circumvolvitur. Ita æternitas præscribit modum, fluxum, ac terminum omni tempori, nec tamen venit, vel abit cum illo, semper immutabilis. Non ergo peragitur in Deo hodiernus dies, quia nihil in ipso cum die mutatur aut transit, & tamen peragitur in illo, quia in mente divina sunt omnia, etiam transitoria, tanquam in suo exemplari expressa, dimensa, & definita.

V S V S.

1. Cognitio sui & Dei hinc juvatur. Homo aliquando non fuit, Deus ab æterno fuit. Homo omnia à Deo accepit, Deus nihil ab illo. Homo mutabilis transit cum tempore, Deus immutabilis & æternus est. Se ergo despiciat, Deum æstimet.
2. Gratitude incitatur, ut pro beneficiis creationis, & infantia, quæ nescientes, nec intelligentes accepimus, jam scientes & intelligentes gratias tanto benefactori referamus.